

V první polovině devadesátých let 20. století se míra registrované nezaměstnanosti v České republice pohybovala kolem 3 %, proto se Česká republika řadila mezi státy s minimální nezaměstnaností. V důsledku zpomalení hospodářského růstu i díky snižování pracovních míst začala nabídka pracovních sil převyšovat poptávku. To se odrazilo i v růstu nezaměstnanosti na celém území České republiky, i když nezaměstnanost v České republice nabývá čistě regionálního charakteru. Nezaměstnanost je opravdu problémem, který je třeba řešit. Nezpůsobuje totiž jen ekonomické problémy, které člověka vedou až na hranici chudoby, ale její důsledky jsou též sociální, kdy může dlouhodobé nezaměstnanost vést až k alkoholismu či kriminalitě, psychologické, kam patří zejména deprese, ztráta sebevědomí a zesilování pocitu vlastní bezcennosti a neužitečnosti pro okolí, a zdravotní - prokázalo se totiž, že nezaměstnaný člověk je náchylnější k nemocem.